

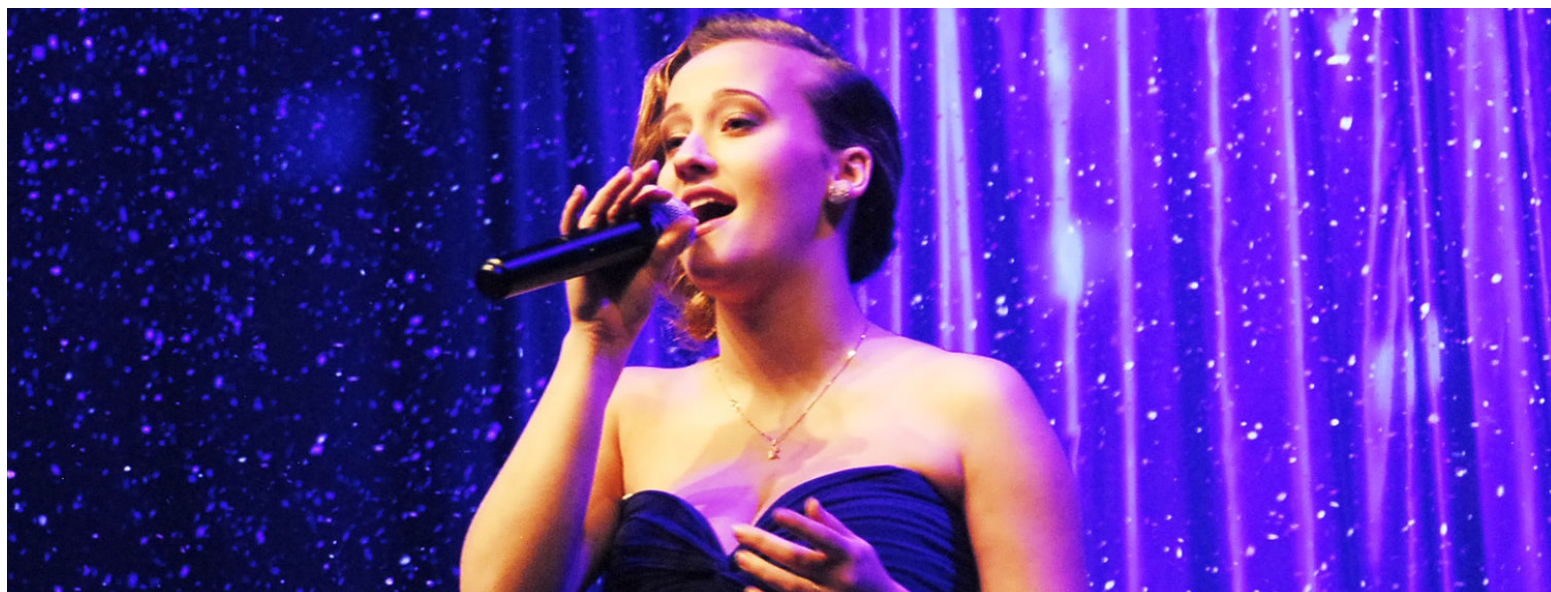

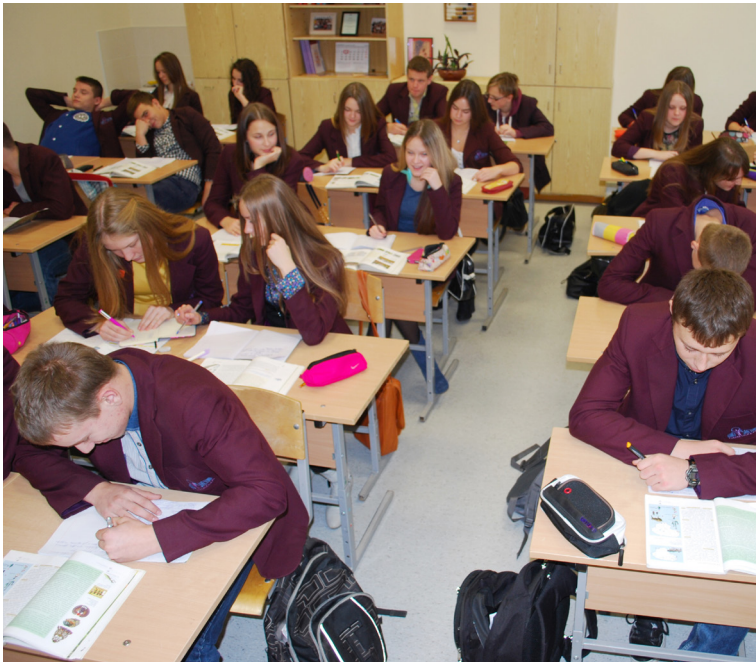

Mokytojų kolektyvas 2017-2018 m.m.

Gimnazijos darbuotojų mintys apie save ir darbą

Varto vėjas gyvenimo knygą –
Šlama lapai balti balti:
Kiekvienam įrašyti reikės
Darbą, kvepiantį prakaitu sūriu,
Atradimo džiaugsmą,
Svaigų skrydį svajonėn
Ir skausmą –
Visas stoteles savo kelio
Reikės pažymėt kiekvienam.
Kad lapų tuščių
Neskaičiuotų tėvynė.

Zuzana Stunžėnienė, lietuvių kalbos mokytoja

Gimnazijos direktorius Adolfas Girdžiūna

Kodėl aš mokykloje? Neplanavau būti mokytoju, tačiau visada patiko bendrauti su žmonėmis. Paskutiniaisiais mokymosi mokykloje metais nusprendžiau stoti į Vilniaus pedagoginį institutą labiau širdies šaukiamas, negu rimtai apsvarstęs. Nuolatinis bendravimas su žmonėmis, suteikia man didžiausią laimę. Ypač smagu, kai tenka bendrauti su jaunimu, kuris visada buvo ir yra nenustygstantis vietoje ir ieškantis nuotykių.

Esu kilęs iš nuostabaus Žemaitijos miestelio Mosėdžio. Pirma pažintis su Ukmerge buvo skausminga tiesiogine prasme, nes 1988 m. atlikdamas studentišką praktiką Šešuoliuose susilaužiau ranką ir patekau į Ukmergės ligoninę. Nuo tada likimas lėmė, kad Ukmergės kraštas jau 28 metus man yra labai svarbus ir mielas: iš Taurėnų miestelio kilusi mano žmona Ilona, Ukmergės krašte gimė mano trys vaikai, čia sutikau daug puikių draugų ir labai kūrybingų kolegų, čia dalyvauju Ukmergės Rotary klubo ir Ukmergės 1002-osios šaulių kuopos veikloje, čia šoku Ukmergės kultūros centro liaudiškų šokių kolektyve „Eglūnas“. Balelių pagrindinėje mokykloje ir Ukmergės Antano Smetonos gimnazijoje patekau į puikius mokytojų kolektyvus.

1999 m. gruodžio 31 d. pradėjau dirbti Ukmergės Antano Smetonos vidurinėje mokykloje direktoriaus pavaduotoju ugdymui, nes ateiti į šią mokyklą pakvietė tuometinė direktorė Liucija Dzigienė ir pavaduotoja ugdymui Elvyra Kriaučiūnienė. Dar nebuvau pradėjęs dirbti mokykloje, o jau buvau pakviestas dalyvauti Kalėdinėje vakaronėje, kurios metu buvau labai šiltai priimtas mokytojų ir mokinių. Tai rodė, kokie nuoširdūs, pagarbūs ir geranoriški santykiai vyravo kolektyve.

Pirmieji dveji darbo metai šioje mokykloje buvo labai intensyvūs ir svarbūs, nes kartu su visu kolektyvu siekėme gimnazijos statuso. Džiugino mokyklos bendruomenės pastangos ir siekis sukurti modernią ir nuolat besimokančią gimnaziją. 2001 m. rugsėjo 1 d. Antano Smetonos vidurinei mokyklai suteiktas gimnazijos statusas ir mokykla pavadinta Ukmergės Antano Smetonos gimnazija.

2007 metais, jausdamas kolektyvo palaikymą, dalyvavau konkurse gimnazijos direktoriaus pareigoms užimti ir nuo 2008-01-31 tapau Ukmergės Antano Smetonos gimnazijos vadovu. Visada žinojau, kad ši gimnazija ypatinga dėl savo turtingos istorijos, dėl čia dirbusių ir dirbančių pedagogų, buvusių ir esamų mokinių siekių, nuostabaus tarpusavio bendravimo, mokinių ir mokytojų pasiekimų, aktyvios visuomeninės veiklos ir netgi dėl pastato išskirtinio eksterjero ir interjero. Tai įpareigoja mane ir visą kolektyvą nuolat mokytis, tobulėti ir lyderiauti.

Visada jaučiau ir jaučiu didžiulę atsakomybę už šios gimnazijos bendruomenės sėkmę. Darbe tenka daug bendrauti su mokytojais, mokiniais, jų tėvais ir visuomenės atstovais, planuojant gimnazijos ateitį, susitarant dėl vertybių ir ieškant geriausių sprendimų. Gyvenime laikausi nuostatos, kad kiekvienas žmogus yra gerbtinas ir kiekvienas žmogus turi teisę turėti savo nuomonę, todėl vadovaudamas gimnazijai stengiuosi išgirsti kiekvieno nuomonę ir kartu ieškoti sprendimų.

Mano nuomone, siekiant užsibrėžto tikslo labai svarbu ne tik pasiekti tikslą, bet ir tai, kaip jaučiasi bendruomenės nariai siekdami tikslo. Galbūt būtent dėl nuoširdaus ir pagarbaus bendravimo gimnazija yra pasiekusi puikių rezultatų ir nuolat su dėkingumu į gimnaziją užsuka buvę mokiniai. Dažnai tenka dalyvauti gimnazijos absolventų susitikimuose ir išgirsti puikių atsiliepimų apie įgytas žinias ir ypač apie nuoširdų bendravimą.

Džiaugiuosi ir didžiuojuosi, kad dirbu šauniame Ukmergės Antano Smetonos gimnazijos kolektyve. Kiekvieną dieną matau, kokie darbštūs, kūrybiški ir nuoširdūs mokytojai ugdo gimnazistus. Kiekvieną dieną matau energingus gimnazistus su plačiais siekiais ir ambicingomis svajonėmis. Į gimnaziją užsukantys buvę mokytojai ir mokiniai su nostalgija prisimena čia praleistus metus dėl nuoširdaus ir pagarbaus bendravimo, plačių pasirinkimo galimybių ir bendruomenės aktyvumo. Ypatinga gimnazijos aura nepalieka nei vieno abejojo šiai mokyklai.

Visiems buvusiems ir esamiems mokytojams, buvusiems ir esamiems mokiniams linkiu visada išlikti optimistais, kuriančiais savo ir kitų ateitį. Kaip sakė Vydūnas – „Niekuomet žmogus nėra toks gražus, koks jis būna kurdamas“.

Audra Ambrulevičienė

Darbas mokykloje yra nuolatinis ieškojimas, kūryba, nesibaigiantis aplinkos, mokinių ir savęs pažinimas. Juk nėra vienodų mokinių, taip kaip ir nėra vienodų dienų mokykloje. Nors ir ne visada pavyksta tai, kas planuota, ko laukta ar tikėtasi, tačiau kiekviena diena, savaitė, mėnesiai ir metai teikia naujos vilties... Manau, kad kiekvienam mokytojui džiugu matyti ir jausti tai, kad mokiniai stengiasi, suvokia, jog žinios ir išsilavinimas yra svarbu jų pačių gyvenimui ir atečiai.

Jubiliejaus proga gimnazijai norėčiau palinkėti ilgų ir prasmingų gyvavimo, klestėjimo ir tobulėjimo metų, kad visiems gimnazijos bendruomenės nariams čia būtų jauku ir gera, kad apie čia praleistą laiką liktų tik šilti ir malonūs prisiminimai...

Rita Baltaragienė

Esu šios mokyklos 34 laidos abiturientė. Dabar šioje mokykloje dirbu – daugiau nei 40 metų veriu šio nuostabiai gražaus pastato su išpūdingais vestibuliais duris. Tačiau man mokykla asocijuojasi pirmiausia su žmonėmis, kurie mane mokė, su kuriais mokiausi, kuriuos pati mokau, su kuriais dirbu – jie visi yra mano gyvenimo dalis.

Mokykla per 40 metų nuolat keitėsi, bet ir dabar čia gražios Rugsėjo 1-osios, Šimtadienio, Paskutinio skambučio šventės, kalėdiniai renginiai, koridoriuose tyro lauktos pertraukos triukšmas, jaunatviškas juokas, jaučiamas stresas per atsiskaitymus ir džiaugsmas, kai gaunamas 10, privalomi ir savo noru pasirinkti egzaminai, atestatų teikimas...

...Prisimenu savo matematikos mokytojus ir kartu auklėtojus Ireną ir Joną Graužinius, kaip jie rūpinosi mumis, savo auklėtiniais, siekdami sukurti vieningą kolektyvą – jiems pavyko. Kas penkeri metai renkamės į susitikimus, tik jų dėka pasirinkau mokytojos profesiją. Visa tai ir yra mokykla, kurioje aš mokiausi ir dabar dirbu.

Stasys Baltaragis, 2014 Ukmergės rajono geriausias metų mokytojas

Kaip greitai bėga laikas... Iš tiesų šie žodžiai gal atrodo banalūs ir kiek pabodę, tačiau tikrai teisingi. Šioje mokykloje dirbu jau 20 metų. Pradėjau dirbti II vidurinėje mokykloje, vadovaujant gerbiamai direktorei Liucijai Dzigienei. Darbas prasidėjo nuo pirmosios kompiuterių klasės kūrimo. Tuo metu mokykla turėjo tik labai senus Comadore kompiuterius, kurių galimybės panaudoti mokyme buvo labai ribotos. Direktorė domėjosi informacinių technologijų naujienomis ir rūpinosi kompiuterinės įrangos atnaujinimu. Ne kartą su direktore vykdavome apžiūrėti padėvėtų kompiuterių ir pagal galimybes nupirkdavome po keletą. Taip atsirado pirmoji kompiuterių klasė, sudaryta iš įvairių modelių kompiuterių...

Laikas bėgo, technologijos tobulėjo, tobulėjo programos, tobulėjome ir mes. Vis daugiau mokinių susidomėdavo programavimu. Vėliau atsirado mokykloje internetas, kuris padarė didžiulį perversmą mokytojų ir mokinių gyvenime. Prisimenu, kaip su kolege Valerija Aniuškštienė, mokėmės susirasti reikiamą informaciją interneto labirintuose... Dabar be interneto nebeįsivaizduojame savo gyvenimo.

Dėstomas dalykas – informacinės technologijos (anksčiau informatika) – neleido sustoti, visada buvau priverstas domėtis naujovėmis, kad bent žingsneliu būčiau priekyje, kad galėčiau parodyti, pasakyti daugiau negu vadovėliai, nes juose pateikta informacija greitai pasendavo. Džiaugiuosi, kad kiekvienais metais bent po keliolika mokinių savo ateitį susieja su informatika, kompiuteriais.

Gimnazijos mokytojams linkiu išlikti visada jaunatviškai atviriems naujoms idėjoms, o mokiniams – pasiimti viską, ką duoda mokytojai per pamokas, ko galima išmokyti būreliuose ir popamokiniuose užsiėmimuose.

Vytautas Čiulada

Būti mokytoju – reiškia nuolat būti šalia jaunystės. Padėti augti jaunam žmogui kaip visuomenės nariui – didelė atsakomybė ir puiki galimybė augti dvasiškai pačiam, eiti kartu su laikmečiu... Taigi jau aštuntus metus kasryt praveriu gimnazijos duris.

Jeigu gyvenu čia, jeigu dirbu mokykloje – tai Lietuva, kaip valstybė ir kaip Tėvynė, man labai svarbi. Turiu unikalią galimybę savo požiūrį ir įsitikinimus perduoti mokiniams. Tam nereikalingi puikūs žodžiai ar eiliuoti tekstai... Bet daug svarbiau padėti augančiam nepamesti iš akių meilę šviečiančių tėvų veidų, gimtosios gatvės fragmentų, jausti gimtosios kalbos grožį ir svarbą. Svarbiausia – išugdyti atsakomybės už savo sprendimus suvokimą, kad kiekvienas iš mokinių – savo tautos, savo valstybės dalis...

Jeigu mokėčiau tapyti, paveikslė pavaizduočiau mišką, pilną paukščių lizdų... Tik paukščiai niekada nepamiršta savo GIMTINĖS! Po ilgiausių kelionių, iš tolimiausių kraštų jie grįžta į gimtinę. Tik GIMTINĖJE jie suka lizdus, tik GIMTINĖJE augina vaikus... Tik GIMTINĖJE paukščiai išmoko paukščiukus gyventi, išlikti ir rūpintis savo būsimais vaikais. Sunku net suvokti, kaip iš mažytės paukštelio širdutės perduodamas toks galingas tėvynės meilės jausmas. Tikiu, kad mokiniai lyg tie paukščiai, tiki, kokia svarbi žmogui yra Tėvynė...

Justina Darulienė

Ši gimnazija – mano mokykla visomis prasmėmis: čia prabėgo mokykliniai metai, čia sutikau tokias drauges, su kuriomis ir po kelerių nesimatymo metų bendraujame lyg vakar išsiskyrusios, čia susipažinau su būsimu vyru – buvome bendraklasiai, pradėjome draugauti nuo vienuoliktos klasės. Sėkmingai per gyvenimą žengiame kartu, auginame sūnų.

Nepasakyčiau, kad mokytojo profesija buvo mano svajonių profesija, nors dar besimokant mokykloje atliktas karjeros testas rodė, kad ji man tinka. Ir nežinau kodėl, gal dėl to, kad abu tėvai pedagogai, gal dėl taip „susidėliojusių žvaigždžių“ – baigiau etikos bakalaurą ir dirbu mokytoja 8 metus. Myliu šį darbą, nes patenkinu savo poreikius – bendravimo ir savirealizacijos. Būti gimnazijos kolektyvo nare man yra garbė, čia galutinai susiformavau kaip asmuo. Esu dėkinga direktoriui A. Girdžiūnui, kuris patikėjo manimi ir priėmė į kolektyvą ką tik baigusią universitetą.

Drįsčiau teigti, kad man gimnazija – ne puošnus pastatas, o čia dirbantys ir besimokantys žmonės. Visi kartu mes kuriame mokyklos aurą. Saugumo jausmas, galimybės socializacijai, pripažinimui ir saviraiškai – visa tai prisideda prie mūsų mokinių gerų pasiekimų. Ten, kur šypsosi administracija, šypsosi mokytojai, šypsosis ir vaikai.

Ir pabaigai... Buvau tik baigusi mokslus. Vieno pokalbio su mama metu išsitariau, kad viena didžiausių mano svajonių būtų dirbti savo mokykloje – Antano Smetonos gimnazijoje. Mama tąsyk lyg ir nuleido mane iš padėbesių ant žemės sakydama:

– Na, vaikeli, tavo ir norai...

Ir ką jūs galvojat, nepraėjus nė porai mėnesių, skambina man gimnazijos direktorius ir kviečia mane darbo pokalbio! Nuo to laiko nebijau svajoti.

Nes svajonės, pasirodo, turi savybę pildytis.

Ramutė Gilvydienė

Į gimnaziją atėjau dirbti 1999 metais iš Dukstynos vidurinės mokyklos. Sprendimas pereiti nebuvo spontaniškas ar paprastas: buvo daug abejonių ir svarstymų. Tuo metu formavosi naujas kolektyvas, dalį būsimų kolegų jau pažinojau, nes kartu dirbome Dukstynos vidurinėje mokykloje. Turbūt vienas iš faktorių, padėjusių apsispręsti, buvo direktorė L. Dzigienė. Ji kiekvieną žmogų sutikdavo labai šiltai, išklausedavo, padėrindavo ir nuramindavo. Prisimenu pirmąsias gimnazistų laidas. Pavadinčiau jas jaunimo elitu, nes buvo itin darbštūs, mandagūs, paslaugūs, išradingi ir labai atsakingi.

Vis dar džiaugiuosi į mokyklą ateinančiais vaikais. Vis dar yra tokių, kurie nustebina gerąja prasme: su jais įdomu diskutuoti įvairiomis temomis, iš jų galima mokytis. Smagu, kad daugybę metų išlaikėme tautinę vakaronę, kad kartu kuriame prasmingas tradicijas ir esame neabejingi vieni kitiems. Ir nelaimėje, ir džiaugsme.

Jolanta Gražulevičienė

Kaip galėčiau apibūdinti tuos metus, tą LAIKĄ Ukmergės Antano Smetonos gimnazijoje?

Tai LAIKAS su draugiškais bendradarbiais, kurie liks artimi visą gyvenimą.

LAIKAS, kada kiekvieną dieną buvo gera eiti į darbą, nes žinojau, jog ten sutiksiu besišypsančius veidus – gimnazistų ir mokytojų.

Tai LAIKAS, kada sutikau daugybę nuoširdžių, savitų, įdomių gimnazistų, kurių siekais, drąsa, mokėjimu džiaugtis gyvenimu negalėjau atsidžiaugti.

LAIKAS, kada labiau pati mokiausi nei mokiau. Kai mokiniai jau ne tik tavo mokiniai – kai kurie iš jų tapo draugais.

LAIKAS, kada džiaugiausi, liūdėjau, pykau, radau palaikymą ir pritarimą.

LAIKAS, kada jaučiausi įvertinta.

LAIKAS, kai šaltis salėje nebaisus, kada matai besišypsančius veidus per pamoką.

LAIKAS, kai ruošėmės „Šokio šėlsmui“ „per langus“, per pertraukas, kartais iki vėlaus vakaro...

LAIKAS, kai nesisnorėjo skubėti namo.

Sakau jums – tai GERIAUSIAS MANO LAIKAS.

Agnė Gruodienė

Jau trylika metų dirbu Antano Smetonos gimnazijoje socialine pedagoge, bet šios mokyklos koridorius, kabinetus, valgyklą pažįstu nuo vaikystės. Į mokyklą mane dažnai atsivesdavo mama (mokyklos direktorė L. Dzigienė), kai neturėdavo kur palikti arba dalyvaudavo kokiame nors renginyje. Labiausiai prisimenu valandėles, kai mamos kabinete galėjau „darbuotis“ su skylamušiu, o kartais – spaudu „Gauta“. Didžiausias džiaugsmas būdavo žaisti po stalu mokytojų kambaryje su mamos kolegijų vaikais. O kokios skanios būdavo valgykloje kepamos bandelės...

Pradėjau mokytis Ukmergės J. Basanavičiaus mokykloje – ten buvo sustiprintas anglų kalbos dėstymas. Tačiau, kai buvau devintoje klasėje, Antano Smetonos vidurinė mokykla tapo gimnazija. Mama labai norėjo, kad aš stočiau į pirmąją gimnazijos klasę, o aš nenorėjau. Gaila buvo palikti draugus, mokytojus, mokyklą. Tačiau mama įkalbinėjo visus metus, tad su būreliu klasės draugų perėjome į Antano Smetonos gimnaziją ir tapome pirmąja atkurtosios gimnazijos laida. Šio sprendimo niekada nesigailėjau: patiko graži, jauki aplinka, nuoširdūs mokytojai, o ypač nuostabūs klasės draugai bei jaunatviškas ir rūpestingas klasės vadovas Gintaras Kaselis. Šioje mokykloje praleidau linksmiausias jaunystės dienas, subrendau ir visam gyvenimui įsisąmoninau, kad tai mano mokykla.

Šis jausmas lydi ir dabar, nes baigusi MRU ir LEU, grįžau į gimnaziją. Man labai gera dirbti su savo buvusiais mokytojais. Visada jausti jų paramą, šiltą, geranorišką žvilgsnį. Šiandien dirbdama socialine pedagoge stengiuosi daryti viską, kad mano ugdytiniai jaustųsi taip pat kaip ir aš šioje gimnazijoje prieš septyniolika metų.

Elvyra Kriauciūnienė, 2017 Ukmergės rajono geriausia metų mokytoja

„Kas yra žmogus gamtoje? Niekas prieš begalybę, viskas prieš nieką, centras tarp visko ir nieko“. Šiuos Blezo Paskalio žodžius pritaikyčiau savo pedagoginei veiklai apibūdinti. Mano darbas – tai ne tik biologijos pamokų dėstymas, bet kartu ir kūryba. Esu centras tarp gamtos reiškinių aiškinimo ir mokinių, kurie privalo išmokyti pažinti save patį, gamtos objektus ir reiškinius bei žmogaus galias gamtos labirintuose. Nežinojimas – tai mano ir mano mokinių dalykinės kūrybinės veiklos variklis, kuris visada skatina judėti pirmyn.

Gimnazijoje dirbu nuo 1995 metų. Savo pedagoginę kūrybinę veiklą šioje mokykloje prilyginčiau statiniui. Ir ne bet kokiam – jis gražus, brangus, įsimintinas! Tai nuoširdžios, jaunatviškos kolektyvinės kūrybos rezultatas. Tai statyba, kuri dar vis tęsiasi, statinys statomas iš mokinių suneštų akmenukų, kuriuos nugludina mokytojas. Statinys dar nebaigtas, bet jis brangus jau dabar, nes turi išliekamą vertę ne tik man, bet ir mano bendraminčiams – mokiniams. Statinys įsimintinas, nes statytas su daugybe emocijų: nusivylimais, pakilimais, kritimais, džiaugsmams...

Visiems, ne tik kolegoms, linkiu sveikatos, kūrybos statant gražius, brangius, įsimintinus statinius.

Birutė Kuorienė

Gimnazijoje dirbu nuo 2012 metų. Čia įgijau naujų patirčių, bendradarbiauju su darbščiais ir kūrybingais kolegomis. Mane žavi turtinga gimnazijos istorija, tradicijos, turiningi renginiai. Džiaugiuosi gerais santykiais su mokiniams ir auklėtiniais. Man gera žinoti, jog buvę auklėtiniai tęsia studijas, darbovietėse kyla karjeros laiptais, o kai kurie jau pralenkę savo mokytojus. Kaip mokytoja esu nuolatinėse naujovių paieškose, stengiuosi sudominti mokinius istorijos ir pilietiškumo pagrindų dalykų žiniomis.

Šiandieniniams gimnazistams linkiu sėkmingai siekti savo tikslo, o kolegoms – kūrybinio įkvėpimo, kantrybės ir didelės sėkmės darbe, kad gimnazija toliau liktų lydere rajone ir garsėtų respublikoje.

Kastytis Kvietkauskas

Mano kelias į Ukmergę prasidėjo prieš 25 metus. Penktame kurse per studentų žiemos atostogas, atsiverčiau telefonų knygą ir ėmiau skambinti į visas rajono mokyklas – gal reikia biologijos ar kūno kultūros mokytojo. Gavau teigiamą atsakymą iš direktorės Liucijos Dzigienės. Nudžiugau, nes į Ukmergę jau trejus metus dažnokai važinėjau (mat biologų praktikoje susipažinau su A. Smetonos mokyklos absolvente ir būsima žmona Jūrate)...

Taip 1993 m. atsidūriau Ukmergėje. Pirmi metai buvo sunkūs: grįžęs iš mokyklos krisdavau į lovą kaip pakirstas, tačiau po kurio laiko pasijutau mokytoju...

Dar įdomus dalykas nutiko apie 2000 metus. Vasarą namuose ardydamas seną malkinę aptikau tikrų tikriausių lobį – seną lagaminą. Jame radau Ukmergės Antano Smetonos gimnazisto, kuris mokėsi karo metais gimnazijoje, matematikos, lietuvių kalbos, fizikos vadovėlius ir asmeninį dienoraštį, kuriame mokinyš pasakoja apie savo mokslus gimnazijoje: kaip laikė matematikos skolą, kaip dalyvavo karo metu pagrindžio kuopelėje, kaip jo giminaičiai išėjo į partizanus, ką jis jautė, kuo gyveno ir kokie buvo neramūs laikai, sovietų okupacijos metais. Lagamino savininko vardo ir pavardės nepavyko sužinoti, tą radinį atidaviau direktorei L. Dzigienei ir istorijos mokytojai J. Talutienei. Perskaitęs dienoraštį supratau, kokie aukšti prieškarinio Lietuvoje buvo mokymosi standartai ir reikalavimai, kaip literatūrai gabus jaunuolis „kamavosi“ su matematika, kaip bandė priešintis okupacijai. Turėjau unikalią progą pasinerti į gimnazisto išgyvenimus tais sudėtingais laikais, pajusti gimnazijos istorijos dvasią.

Prisidedu ir aš kuriant gimnazijos istoriją. Man patinka dėstomas dalykas, stengiuosi puoselėti sportines tradicijas gimnazijoje: dunksi kamuoliai tinklinio, krepšinio aikštelėse, skamba nuo sportinių šūksnių mažytė sporto salė... O kiek tarpklasinių krepšinio ir tinklinio varžybų, emocijų ir džiaugsmo kartu su mokiniais patirta per visus darbo metus – reikėtų visą knygą jau rašyti.

Taip metai po metų mokykla tapo ir mano Mokykla. Ačiū visiems mokiniams ir mokytojams, su kuriais pavyko atrasti ir pajauti gyvenimo prasmę ir pašaukimą.

Laimonas Latvys

...Mokytoju panorau tapti jau nuo 5 klasės, kai padėdavau mamai taisyti aštuntokų rusų kalbos darbus. Mama visada prieštaravo mano pasirinkimui, kadangi žinojo, jog ši profesija labai sunki ir darbo rezultatai sunkiai pamatuojami. Ji sakė, kad būdamas mokytoju turėsiu tik pavalgyti, vieną kitą rūbą ir daug vargo. Nepaklausiau.

Vidurinę baigiau 1981 metais aukso medaliu, Vilniaus Valstybinį pedagoginį institutą 1985 metais baigiau su pagyrimu. Įgijau vidurinės mokyklos matematikos mokytojo specialybę. Buvau vienas iš 3 (baigė 200), kurie gavo „laisvą“ diplomą, galėjau be paskyrimo dirbti kur noriu. Pasirinkau Lyduokių kaimą. Lyduokių mokykloje dirbau 25 metus, iš jų 17 – mokyklos direktoriumi (mokytoju dirbti geriau!). Nuo 2010 metų dirbu Ukmergės Antano Smetonos gimnazijoje ir kitose rajono mokyklose.

Smagu bendrauti su vyresniais mokiniais, stebėti greitus pokyčius. Buvo daug iššūkių ir džiaugsmų. Didžiausias džiaugsmas – dvi auklėjamosios klasės, Mariaus Jaskūno 100 iš matematikos VBE, patvirtintas mokytojo metodinio vardo.

Metai gimnazijoje yra patys geriausi iš 33 darbo mokyklose metų. Mama buvo teisi, bet aš nesigailiu. Mokytoju dirbti man patinka.

Dainora Macijauskienė

Gimnazijoje lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja dirbu nuo 2009 metų rugsėjo. Visada gera matyti augančius savo mokinius, gera žinoti, kad visada yra skaitančių, mąstančių, suvokiančių, kad literatūra – ne vien tik gerai parašytas egzamino rašinys. Manau, kad mokytojas – tai mokinio ir literatūros dialogo puoselėtojas. Džiaugiuosi savo buvusiais ir esamais mokiniais, auklėtiniais. Manau, kad mokytojo misija – pastebėti, padėti atsiskleisti mokinio stiprybėms, sudominti literatūra, ugdyti suvokimą, kad tai nevienadienės vertybės.

Savo darbą čia, gimnazijoje, suvokių kaip nelengvą, tačiau prasmingą. Tikiu ir pasitikiu mokiniu, savo darbu siekiu ne tik formalaus rezultato, išreikšto mokiniui parašytu pažymiu. Man labai svarbios humanistinės vertybės, žmogaus moralinė, kultūrinė branda. Visa tai stengiuosi ugdyti savo mokiniams, auklėtiniams, tikėdama, kad jaunas žmogus – visuomenės pažangos varikliukas.

Zita Markauskienė

Kai Ukmergėje buvo nuspręsta atkurti gimnaziją ir ieškoma mokytojų, norinčių dalyvauti šiame procese, su kolegomis nusprendėme, kad verta koptelėti į aukštesnį ugdymo lygį, dalyvauti svarbiame nepriklausomos Lietuvos švietimo procese. 1998 metais pradėjau dirbti tuo metu dar Ukmergės II-oje vidurinėje mokykloje.

Energingi, veržlūs, motyvuoti jauni žmonės vertė imtis veiklos. Kadangi gimnazija pasirinko etnokultūrinę kryptį, keleri metai iš eilės birželio mėnesį vyko į etnografinę ekspediciją: su pirmokais gimnazistais vaikščiojom po Taujėnų, Šešuolių, Sližių apylinkes ir rinkome tautosaką. Akademinei veiklai irgi viliojo – ieškojome medžiagos apie baltų mitologiją ir išleidome knygėlę „Baltų mitologijos žodynas“, „Vasaros darbai“ taip pat buvo labai įdomūs ir prasmingi. Norėjosi pažadinti jaunų žmonių kūrybines galias, įskiepyti pasitikėjimą savimi – taip atsirado Vlado Šlauto poetiniai skaitymai – renginys, subūręs rajono kuriančius mokinius.

Darbas gimnazijoje dar labiau sustiprino suvokimą, kad laikas ne šuoliuoja kaip eiklus žirgas, bet lekia kosminiu greičiu, ir reikia pasistengti neatsilikti. Ne tik kelti dalykinę kvalifikaciją, bet ir „prisijaukinti“ informacines technologijas, domėtis įvairiomis sritimis, kad galėtum diskutuoti su jaunimu, pagaliau, kad nepasirodytum neišmananti – juk esi gimnazijos mokytoja. Reikėjo pamiršti visus kompleksus ir negalias ir sėsti į baidarę, nors anksčiau niekada to nesi dariusi, nemigti per naktis prie laužo, šokti kadrilių ar lipti į sceną, nes gimnazijoje „Duetų vakaras“. Niekada nesijaučiau vieniša ar bejėgė – net ir pati keisčiausia idėja sulaukdavo ne tik mokinių, bet ir kolegijų palaikymo.

Prabėgo gimnazijoje dvidešimt metų, nelengvų, bet įdomių ir kūrybingų. Niekada nesigailėjau, kad kažkada, net praeitame šimtmetyje, nusprendžiau rašyti lietuvių kalbos ir literatūros programą būsimai Ukmergės Antano Smetonos gimnazijai.

Kitur savęs dirbančios neįsivaizduoju.

Jūratė Martinkutė, 2008 Ukmergės rajono geriausia metų mokytoja

Šiomet rugsėjį bus 20 metų, kai atėjau dirbti į šią mokyklą. Turbūt, kaip ir daugelį iš mūsų, mane pasikvietė gerbiama Direktorė Liucija Dzigienė.

Ji turėjo idėją atkurti gimnaziją Ukmergėje, tad kvietė dirbti mokytojus iš viso rajono. Aš tada darbavausi Ukmergės 5-oje vidurinėje ir neketinau nieko keisti... bet sužavėjo mintis apie darbą naujai steigiamoje mokykloje – gimnazijoje. Mano galvoje tai buvo įvaizdis senosios, ikikarinės, „smetoniškos“ klasikinės gimnazijos ir su džiaugsmu įsiliejau į jos kūrėjų gretas... Nepaprastai patiko ir džiugino viskas: ir labai motyvuoti, aktyvūs ir žingeidūs gimnazistai, ir patys nuoširdžiausi bei draugiškiausi kolegos, mūsų visų entuziazmas, didžiulis noras dirbti, mokytis... Niekada nesigailėjau ir nesigailiu tokio savo apsisprendimo! Kasdieniniame darbe buvo visko – tikrai daugybė renginių, švenčių, koncertų, vakaronių, daug ko teko išmokyti, patirti, įvertinti, net pasikeisti... Bet niekada – nusivilti ar apgailestauti. Didžiuojuosi savo gimnazija ir linkiu visiems mums dirbti ir gyventi taip, kad visur ir visada skambėtų UKMERGĖS ANTANO SMETONOS GIMNAZIJOS vardas!

Lina Matakanskienė

Į kvietimą kurti gimnazijai lietuvių kalbos programą reagavau labai vangiai, nes 2-oji vidurinė mokykla mieste neturėjo „gero vardo“. Pereiti dirbti net neplanavau, nes 15 metų jau dirbau 5-oje vidurinėje mokykloje, kur buvo puikus kolektyvas, daug patirties galėjau pasisemti iš anytos Onos Matakanskienės, kuri prieš tai 20 metų dirbo 2-oje vidurinėje mokykloje. Patriotiniai jausmai neleido likti nuošalyje. Kartu su kolegėmis Zita Markauskiene ir Loreta Kliviene nutarėm nueiti į pirmąjį susitikimą Švietimo skyriuje. Labai nustebome, kai iš viso rajono lituanistų buvome tik mes. Taip ir teko pasiryžti kurti programas gimnazijai, o vėliau ir pereiti dirbti.

Norėjosi sukurti gimnaziją, kuri išsiskirtų iš kitų rajonų mokyklų. Tautiškumo puoselėjimo kryptis buvo vyraujanti mokyklos idėja. Įgyvendinti užsibrėžtus tikslus padėjo sukurta etnokultūros mokymo programa humanitarinėms klasėms, puoselėjamos tradicijos ir renginiai. Ypač išsiskyrė renginiai, kurie sujungė ir mokinių, ir mokytojų kūrybines galias. Taip gimė nuostabus vaidinimas „Aukštaitiškos vestuvės“, etnokultūrinės ekspedicijos į kaimus, ilgalaikis projektas „Prikelkime senolių patirtį iš krašto praeities“, Amatų diena, mokslo metų baigimo šventė – Rasų (Joninių) tradicijų atspindys, ir kiti renginiai, kurie vienijo ne tik mokyklos, bet ir miesto bendruomenę. Tai buvo tiesiog dvasinio pakilimo laikas!

Projektas „Drąsinkim ateitį“ leido į mokyklą pakviesti daug šios mokyklos mokinių, kurie savo darbais ir veikla garsino mūsų miestą ir šalį. Mokykloje lankėsi R. Varnaitė, Z. Zinkevičius, G. Simonavičius, R. Juzėnaitė, R. Petronytė, V. Lesčius ir daugelis kitų įžymių žmonių. Labai gaila, bet greitai rajono vadovų požiūris į gimnaziją pakito: žadėti 20% prie atlyginimo sumažėjo, o ir įvairiausių tikrintojų netrūko, nes „atsirado“ noras kurti kitą gimnaziją, kuriai dar reikėjo „išsikovoti“ autoritetą. O mes jį jau turėjome savo nuolatiniu pasiaukojančiu darbu.

Didžiuojuosi, kad šią gimnaziją baigė sūnūs Antanas ir Julius, gavę iš lietuvių kalbos egzamino 100, joje mokėsi ir šviesios atminties vyras Antanas, kuris buvo aktyvus mokyklos sportininkas ir muzikantas, mokyklą baigė ir jo sesuo Vilija, daugelio klasių lietuvių kalbos vadovėlių autorė, 20 metų lietuvių kalbos mokytoja dirbo anyta Ona Matakanskienė.

Tęsiu tradiciją – jau 20 metų dirbu šioje gimnazijoje ir tikiuosi, kad bent mažutę pėdelelę mokyklos istorijoje įspaudžiau ir aš.

Audronė Mockienė

Girdėjau, kad „visi keliai veda į Romą“. Mano gyvenime visi keliai vedė į... Antano Smetonos gimnaziją.

Dar besimokydama tuometinėje Ukmergės I vidurinėje mokykloje, net negalvojau apie mokytojo profesiją, nors mane mokę pedagogai kaip susitarę tvirtino, kad tai turėtų būti mano ateitis. Dabar žinau – tai likimas: kas turi įvykti – būtinai atsitiks.

1985 metais baigusi Vilniaus pedagoginį universitetą, pradėjau dirbti anglų kalbos mokytoja kaimo mokykloje, o nuo 1990 metų Ukmergės II-oje vidurinėje mokykloje. Vėliau pakviesta direktorės Daivos Liumparienės ir ieškodama iššūkių (tuo metu buvo diegiamas sustiprintas anglų kalbos mokymas) kurį laiką dirbau Dukstynos vidurinėje mokykloje.

Ir vėl likimas sutvarkė savaip. Kuriantis gimnazijai direktorė L.Dzigienė paskambino ir pakvietė... „grįžti namo“. Labai nustebau, juk tuo metu buvau vaikų auginimo atostogose. Pasirodo, direktorė vėl kvietė dirbti besikuriančioje gimnazijoje. Grįžau ir nei minutės nesigailėjau. Mane pasitiko visas pulkas entuziastingų pedagogų, su kuriais jau buvau pažįstama. Labai šiltai į savo būrelį priėmė A. Žižienė. Šviesaus atminimo K. Mačėnas kiekvieną dieną rūpinosi anglistų kavos pertraukėle. Dėl jaukumo kabinete uždegdavo žvakę, liepdavo „relaksuoti“, nors trumpam pamiršti rūpesčius. Mėgdavo priminti, kad „prie stalo apie darbą kalbėti – nepadoru“. Susivieniję dėl bendro tikslo (laukiančios akreditacijos) mokytojai ir mokiniai gyveno ir dirbo kaip didelė šeima, pasitardami, pasibardami, švęsdami, ieškodami geriausių sprendimų. Ir visa tai davė puikius rezultatus.

Esu dėkinga likimui, kad gimnazijoje dirbau tik su pačiais šauniausiais mokiniais. Tiksliau – su lygiaverčiais partneriais, kurie supranta, pamoko ir... neleidžia taip greit pasenti. Sakoma, kad vienas lauke – ne karys. Tikra tiesa. Neįsivaizduoju mokyklos be kolegijų anglisčių, jos visada šalia, kai reikia pasitarti dėl pamokų organizavimo, pasidalinti mokomąja medžiaga, išlieti emocijas, pagaliau linksmai praleisti laisvalaikį. Per ilgus darbo metus ne tik anglistės tapo gyvenimo dalimi, daugelį bendradarbių vadinu draugais.

Tai kaipgi su tuo likimu? Kalbėdami su mokiniais apie mokytojo darbo privalumus ir trūkumus, kad ir kaip būtų keista, visada randame daugiau gerų dalykų. Gal dirbti mokytoju nėra taip blogai? Ypač jei tai Antano Smetonos gimnazija!

Rasa Mogenienė

...Gal pasirodys juokinga – baigusi vidurinę mokyklą, norėjau būti policininke arba matematikos ar fizikos mokytoja. Pagalvojau, kad matematika bus labai sausas dalykas ir gali būti mokytis neįdomu, o fizika – kas kita: tai gamtos mokslas, jam reikalingas loginis mąstymas. Taip apsisprendžiau būti fizikos mokytoja.

Mokykloje dirbu 29 metus, tačiau nesijaučiu sena. Antano Smetonos gimnazijoje dirbu nuo 2000 metų. Patinka bendrauti su jaunais žmonėmis, jie imlūs, supratingi, tolerantiški. Iš jų pasisėmiu jaunatviškos energijos, optimizmo. Gimnazijoje jauku ir šviesu, puiki aplinka, malonūs mokiniai, todėl man čia gera dirbti.

Mokiniams linkiu pranokti savo mokytojus, nes geras mokytojas suteikia mokiniui sparnus išmokti, sužinoti daugiau.

Mokytojams – žingeidžių mokinių.

Gimnazijai – naujų idėjų, inovacijų, gerų ir puikių žmonių.

Lina Nefienė

Kai pagalvojau, kas mane sieja su gimnazija, tai pirma mintis, kuri toptelėjo į galvą – ogi nepamiršamos II-osios vidurinės diskotekos. Didžiulė erdvi salė, daug jaunimo, draugų, gera muzika, apšvietimas... Salės viduryje šokančios poros, nedrąsiai, kukliai, salės kraštuose sėdinčios merginos, ratu vaikštinėjantys, beieškantys sau poros vaikinai... Pulkeliai jaunimo šnekučiuojasi, pirmyn ir atgal zuja budintys mokytojai. Šis vaizdas stovi prieš mano akis tarsi gyvas... Nors mokiausi kitoje mokykloje ir sava mokykla visad artimesnė, diskotekos „antrojo vidurinė“ būdavo pačios geriausios!

Ir niekad nebūčiau pagalvojusi, kad po daugelio metų toje pačioje erdvioje salėje, skambant muzikai, aš vėl būsiu čia. Tik ne diskotekoje – vesiu šokio pamokas.

Esu laiminga galėdama bendrauti ir dirbti kartu su nuostabiais žmonėmis, puikiais pedagogais. Labai džiaugiuosi ir didžiuojuosi galėdama būti šioje ypatingo grožio gimnazijoje, erdvioje aktų salėje, skambant muzikai.

Būčiau dar laimingesnė, jei po daugelio metų kas nors taip pat šiltai prisimintų erdvią aktų salę, skambėjusią muziką ir šokio pamokas...

Giedrė Paknienė

1977 m. birželio mėnuo. Pirmą kartą pravėriau II vidurinės mokyklos duris... kaip būsimą pirmokė. Atmintyje išliko I aukšto vestibulį puošusios mokslų mūzos, veikiantys išpūdingo grožio fontanai ir sraigtiniai laiptai, vedantys į antrąjį aukštą. Neatsimenu nei „paruošiamosios grupės“ mokytojos, nei veiklų, kurios buvo organizuojamos. Turbūt nuostabus mokyklos vaizdas užbūrė mane. Puikiai suprantu daugelio gimnazijos svečių dažnai kartojamą mintį: „Čia tyro kažkokia ypatinga aura“, – tikrai taip. Deja, šios mokyklos mokine netapau, nes 1977 m. rugsėjo 1-ąją duris atvėrė 5-oji vidurinė mokykla. Ją baigiau ir penkiolika metų ten dirbau chemijos ir technologijų mokytoja. Šiai mokyklai tapus dešimtmete, pajutau, kad kaip chemijos mokytoja netobulėju, todėl vis dažniau svajodavau, kaip norėčiau dirbti gimnazijoje. Svajonės turi savybę išsipildyti.

Labai džiaugiuosi 2007 m. gavusi pasiūlymą dirbti Antano Smetonos gimnazijoje. Pasiūlytos direktoriaus pavaduotojos pareigos truputį gąsdino, labiau norėjau būti mokytoja. Bet puikiai supratau, kad tai galimybė mano svajonėms išsipildyti. Pasitikėjimo suteikė tai, kad gimnazijoje dirbo daug buvusių Dukstynos pagrindinės mokyklos mokytojų. Daug dirbau, mokiausi, klydau ir vėl mokiausi, nes visada siekiu geriausio. Tikiu bendro darbo sėkme. Suprantu, kad mokykliniai metai vaikui niekada nepasikartos, todėl šiandien jis turi gauti tai, kas geriausia, inovatyviausia. Jam juk nuolatinės švietimo reformos nesvarbu. Noriu, kad gimnazijoje kiekvienas mokinyss galėtų mokytis pagal savo galimybes, išmokyti atsakingai dirbti ir atsakyti už savo darbo rezultatus, kad vaikams ir mokytojams būtų sudarytos galimybės tobulėti.

Didžiuojuosi, kad dirbu šioje gimnazijoje, kurioje mokosi geriausi Ukmergės rajono vaikai ir dirba kūrybingi mokytojai.

Edita Pečiulienė

Niekada nemaniau, kad tapsiu mokytoja, nors mane mokė labai šaunūs mokytojai. Tiesiog ilgai ieškojau savęs. Baigusi vidurinę, išvykau į Ispaniją ir ten dirbdama įvairius darbus supratau, ko iš tikrųjų noriu. Grįžau į Lietuvą, o 2011 metais baigiau pedagoginį universitetą. Tapau technologijų mokytoja, nes man be galo patinka įvairūs rankdarbiai, jų technologijos.

Antano Smetonos gimnazijoje pradėjau dirbti nuo 2017 metų. Pedagogo profesija žavi tuo, kad nuolat tenka bendrauti su jaunais žmonėmis. Esi priverstas nesenti, atrodyti jaunatviškai, žengti koja kojon su naujausiomis technologijomis. Vaikai suteikia įkvėpimo – iš jų mokytojas visuomet pasisemia nuoširdumo, jie moka pakelti nuotaiką, suprasti, užjausti. Mokytojas labai daug atiduoda, tačiau dar daugiau gauna atgal.

Linkiu A.Smetonos gimnazijai nemažinti tempo einant tobulėjimo keliu, atrasti ir kurti naujas žinias, kad gimnaziją puošytų mokinių ir mokytojų šypsena.

Rima Perednienė

Gimiau, augau ir mokyklą baigiau Klaipėdoje, 1980 metais įstojau į Vilniaus universiteto matematikos fakultetą. Niekada nesvajojau būti mokytoja, buvau pasirinkusi gamybinį profilį ir niekada neįsivaizdavau, kad atsidursiu Ukmergėje ir čia liksiu ilgam. Bet... matematikos pasaulyje yra žinoma chaoso teorija, kuri vaizdingai teigia, kad drugelio sparnų plazdėjimas viename Žemės pusrutulyje gali sukelti uraganą kitame. Matyt, suveikė chaoso teorijos dėsniai, o gal likimas lėmė, kad netikėtai ir nelauktai 1986 metais atsidūriau Ukmergėje ir pradėjau dirbti dabartinėje Antano Smetonos gimnazijoje. Ir nors tai dabar labai nebemadinga – tai yra pirmoji ir vienintelė mano darbovietė.

Pradžią, kaip ir kiekvienai jaunai mokytojai, buvo nelengva. Gavau pačias „sunkiausias“ paauglių klases, o klasėse po 35-40 mokinių. Niekada neužmiršiu pirmosios pamokos, kai vienas mokinukas išsitepliojo veidą ir liežuvį rašalu ir visą pamoką sėdėjo iškišęs mėlyną liežuvį. Ech, kiek ašarų pirmosiomis savaitėmis išliejau, kai supratau, kad nelabai jiems įdomios mano teoremos. O tada šovė mintis – pabandysiu per pamoką pasakoti anekdotus. Ir visai nieko, klausėsi. Ir taip po truputį pamokoje anekdotų vis mažėjo, o matematikos vis daugėjo – taip jaukinausi savo išdykėlius, kol prisijaukinau...

Atsvara sunkiai pradžiai buvo tuometinės direktorės L. Dzигienės palaikymas. Visada atsiminsiu pirmąją darbo dieną mokykloje, kai reikėjo nueiti į direktorės kabinetą, prisistatyti, sutvarkyti dokumentus, o buvo taip neramu ir nedrąsu, bet direktorės pagarbus kreipimasis „jūs, mokytoja...“ į mane, tokią jauną ir visai dar „žalią“ mokytoją, suteikė pasitikėjimo ir drąsos. Ir jeigu reikėtų pasakyti, kodėl šitiek metų praėjus esu vis dar čia, kur ir pradėjau, atsakyčiau – nes čia visada mokytoju buvo tikima ir pasitikima, nes čia turėjome laisvę dirbti taip, kaip mums atrodo geriausia, improvizuoti, „džiazuoti“.

Už ką myliu gimnaziją? Nes čia labai gražu, nes nepaliauju žavėtis nuostabiausiom architektūros detalėmis, nes smagu kiekvieną rytą praverti duris ir pakliūti į tikrus mokslo rūmus... Nes čia mokėsi mano dukros, gavo daugybę vertingų pamokų ir pamilo savo mokyklą visam gyvenimui... Nes čia vyksta nuostabiausios, originaliausios, įdomiausios renginios, projektai, koncertai... Nes čia susitinku su savo kolegomis – bendraminčiais, bendražygiais, draugais... Bet svarbiausia – čia bendrauju su nuostabiu jaunimu. Keičiasi kartos, vieni išeina, kiti ateina, aš mokau juos, jie mane, prisijaukinam vieni kitus ir dovanojam patirtį, gyvenimiškas pamokas ir bendravimo šilumą...

Gražina Petkevičienė

Baigiau šią mokyklą 1981 metais. Tiesiog neįmanoma prisiminti visų mokyklos gyvenimo detalių... Ypatingai nuoširdžiai dėkoju visiems visiems mokytojams, direktoriams, pavaduotojams, kurie mus mokė ir ugdė nuo ketvirtos klasės iki pat mokyklos baigimo. Ypatingai nuoširdžiai dėkoju savo klasės auklėtojai Erminijai Deviatnikovienei, chemijos mokytojai Aldonai Skuodienei, direktorei Liucijai Dzigienei už įskiepytą savarankiškumą, atsakomybę, pareigingumą. Pamenu, kad mums, vyresniųjų klasių mokiniams, patikėdavo net vesti pamokas jaunesnėse klasėse. Kaip šiandien pamenu, kad vedžiau rusų kalbos pamoką klasėje, kurioje mokėsi dabartinė rusų kalbos mokytoja Snaiguolė. Man regis, jai parašiau keturis... Buvau reikli mokytoja... Dabar pati dirbu šioje mokykloje, nes myliu šį darbą, myliu mokinius. Nesu poetė, tad palinkėsiu visiems poetės J. Degutytės eilėraščio posmu:

*Eit ir eit – niekada nesustojus.
Rinkti džiaugsmą – lyg bitė medų.
Eit ir eit – niekada nesustojus.
Daug toliau – negu neša kojos.
Daug toliau – negu akys veda.*

Snaiguolė Pocienė

Prisimenu, kad pirmą kartą įspūdingą gimnazijos pastatą išvydau gal 2 klasėje, nes mokiausi mažoje mokykloje. Tuomet Ukmergėje nebuvo kultūros rūmų ir mes su mama nuėjome į gimnazijos aktų salėje vykusį koncertą. Buvau maža, o gimnazijos pastatas atrodė didžiulis! Didelį įspūdį paliko geriamojo vandens fontanėliai ir vestibulyje mozaikinės grindys. Vis svajojau ateiti mokytis į šią mokyklą. Po kelerių metų mano svajonė išsipildė! Taigi, mokiausi čia nuo 4 iki 11 klasės. Pamenu, didžiausia atrakcija mums, pradinukams, – laiptų turėklais čiuožti žemyn. Besileisdama ne viena mergaitė yra suplėšiusi mokyklinės uniformos prijuostę.

Mokė mus griežti ir reiklūs mokytojai. Su malonumu prisimenu šiuos mokytojus: Vladą Minderį, Filomeną Perednienę, Danutę Čivilienę, Marytę Komičienę, Joną Graužinį, Algimantą Skinulį.

Baigus mokyklą, po kelerių metų likimas vėl atvedė mane į šią mokyklą. Tik šį kartą dirbti. Kažkada šiame pastate mokiausi, o dabar – pati mokau. Man patinka, kad gimnazijos mokiniai domisi įvairiais dalykais (tais, kurių nesimokome) ir manęs klausia, tuomet tiesiog privalau ieškoti informacijos ir pateikti, paaiškinti taip, kad jiems būtų suprantama ir įdomu. Įdomiausia ruošti moksleivius olimpiadoms, konkursams – supažindinti su rusų kalbos ir kultūros įdomybėmis, peržiūrėti filmus, skaityti pasaulyje žinomus kūrinius.

Man svarbiausia sąžiningumas, pagarba, tolerancija. Labai džiugu girdėti, kad mano dėstomo dalyko žinias gimnazistai pritaiko baigę mokyklą.

Justina Požerskienė

Mokydamasi mokykloje ir galvodama apie būsimos profesijos pasirinkimą, sakiau: „Mokytoja tai jau tikrai niekada nebūsiu“. Pasirinkus socialinės pedagogikos studijas, sakiau: „Nesvarbu, kad dirbsiu mokykloje, bet juk dirbsiu ne mokytoja“. Ne veltui sakoma: „Niekada nesakyk niekada...“

Ukmergės Antano Smetonos gimnazijoje pradėjau dirbti 2006 metais ir didžiuojuosi, kad dirbu čia. Šiuo metu esu skaityklos bibliotekininkė, karjeros koordinatorė, vedu sėkmingo mokymosi pamokas. Dirbdama šioje mokykloje įgyju patirties, semiuosi idėjų ir jas įgyvendinu ne tik profesinėje veikloje, bet ir asmeniniame gyvenime. Labiausiai žavi tai, kad mokydamas kitus, turi pats nuolat mokytis, keistis. Gimnazija tai lyg lobių skrynja, kurioje kiekvienas gali rasti ir pasiimti tai, kas jam svarbu, įdomu, vertinga. Gimnazija suteikia galimybę atsiskleisti stipriausioms asmenybės pusėms. Linkiu kiekvienam atrasti save, nebijoti klysti ir priimti klaidas, kaip galimybę tobulėti.

Jūratė Reinardaitė

Artinosi Rugsėjo 1-oji, o aš, dar visai žalia mergaičiukė su pedagogės diplomu rankose, dairiausi į savo gimtosios žemės mokyklas, nežinojau, kur vėjai nuneš. Antano Smetonos mokykla atsirado visai netikėtai – rugpjūčio pabaigoje jai prireikė lietuvių kalbos ir literatūros mokytojos. Džiaugiausi, o kartu ir nerimavau. Antano Smetonos vidurinė mokykla!

Vyresnioji kolegė nužvelgusi mane nuo galvos iki kojų (tikriausiai atrodžiau, kaip baloje išsimaudęs žvirblis) dainingai nutęsė: „Paauglys šeimoje – nuostabiai žydintis kaktusas“. Bet kaktusiukai pasirodė esą visai nedygūs: mokytoja, pagarbiai jie kreipėsi. Net sutrikau – gal ne į mane?

Bet ilgainiui įpratau. Įpratau ir prie daugybės mokinių klasėje, tūkstančio jų klausimų, diskusijų su jais ir nuolatinių ieškojimų. Atsakymų į visus klausimus mes ieškome kartu. Gal ne iš karto, bet supratau, jog jaunam žmogui negalima primesti savo nuomonės ar nuostatų, kad reikia išmokti jį girdėti ir padėti jam susitikti su savimi. O literatūros pamokos neturi būti vien tik kūrėjų meninių gebėjimų ir vertybių analize – jų kūriniai turėtų tapti atramomis jauno žmogaus gyvenime.

Mano kaktusai žydi – džiaugiuosi matydama įvairiaspalvius jų žiedus.

O ir kolektyvas čia – nuostabus. Mes, lituanistės, lyg į klubą susibūrusios, kuriame nestinga nei savikritikos, geranoriškos ironijos, nei gerų idėjų. Nežinau, kur perskaičiau šį posakį: „Reikia užkrėsti literatūros bacila“, bet jis lyg mūsų credo. Gerdamos kavą, išverčiame kišenes ir pasirodome, kokias bacilas atsinešėme – mums tapo įprasta kaskart ieškoti naujų idėjų ir dalintis jomis su kitais.

Laiko žingsniai keitė ne tik mokyklos vardą – ji tapo Ukmergės Antano Smetonos gimnazija. Keitėsi ir mokiniai, ir mokytojai – visi kartu mes ūgtelėjome.

Bet laiko ratas nesustoja.

Tikiuosi, jog mes ir toliau stiebsimės į viršų. Visi drauge, visi sykiu.

Svetlana Rubliauskienė

Būti Mokytoja, kiek save atsimenu, norėjau visada. Mokytoja – tai gerbiama, išsilavinusi, inteligentiška, apsisikaičiusi asmenybė. Man taip atrodė. Augau name, kur gyveno daug mokytojų, susitikus jiems jaučiau didelę pagarbą. Mano jaunystės metais mokytojo profesija buvo populiari ir garbinga. Baigusios vidurinę iš mano klasės šią specialybę pasirinko keturios mergaitės. Renkantis nulėmė ir charakterio bruožai: esu bendraujanti, atsakinga, mylinti vaikus. Taip likimas lėmė, kad pabaigus Vilniaus Pedagoginį institutą, dirbau Ukmergės vaikų globos namuose, tačiau mielaiėjau pavaduoti sergančių mokytojų.

Į Antano Smetonos gimnaziją irgi atėjau pavaduoti sergančių (dabar jau šviesios atminties) rusų kalbos mokytoją Jūrą Repečkienę. Labai jaudinausi, norėjau gerai atlikti savo darbą. Nuo 2017 m. rugsėjo aš – gimnazijos rusų kalbos mokytoja. Man labai svarbu sudominti mokinius rusų kalba, kuri nėra labai populiari, bet šiuolaikiniais jaunuoliams reikalinga. Stengiuosi praveisti kuo įdomesnes pamokas.

Noriu palinkėti visiems mums būti jaunatviškiems, tolerantiškiems, sumaniems, mylėti ir gerbti savo darbą.

Vilija Rutkauskienė

Vaikystėje mėgdavau dainuoti išsigalvotos kalbos dainas, todėl tėvai nusprendė, kad būsiu gabi kalboms ir leido mokytis į mokyklą, kurioje nuo pirmos klasės buvo dėstoma sustiprinta anglų kalba. Jie nebuvo teisūs. Kitais metais atvėriau A. Gudaičio-Guzevičiaus vidurinės mokyklos 2c klasės duris. Mane pasitiko maloni, šiek tiek primenanti tetą Beatą pradinėjų klasių mokytoja Malinauskienė... Plūstelėjus laisvumo ir draugiškumo iš bendraklasių bangai, supratau – VISKAS BUS GERAI.

Prisimenu, kaip mokytoja pasakojo, kad yra tokia šalis Amerika, kurioje žmonės gyvena taip, kad jeigu suplyšta pėdkelnės, jas tiesiog išmeta ir nusiperka kitas. Kaip aš norėjau ten gyventi...

Prisimenu, kaip per lietuvių kalbos pamoką mokytoja L. Dzigienė dainavo taip vadinamą antrą Lietuvos himną – „Graži tu mano, brangi tėvyne ...“, kuris taip skyrėsi nuo tuometinio – „Tarybinę Lietuvą liaudis sukūrė...“

Prisimenu auklėtoją R. Ivanovą, kuri mokėjo išmokyti matematiką, anglų kalbos mokytojas, kurios buvo tarsi „iš Amerikos“. Prisimenu ir „nelabai gerą“ mokytoją, kuri, kai kartą nučiuožiau laiptų turėklais žemyn, liepė vėl užlipti ir normaliai nulipti...

Mėgau sportuoti. Todėl baigus šešias klases išvykau mokytis į Panevėžį. Baigiau Panevėžio aukštesniąją Olimpino rezervo sporto mokyklą, Lietuvos kūno kultūros akademiją, vėliau dirbau Lietuvos studentų sporto asociacijoje, o 1999 grįžau dirbti į jau Antano Smetonos gimnaziją. Antraeilėse pareigose dirbau ir Ukmergės Senamiesčio vidurinėje mokykloje bei Ukmergės sporto centre. Skirtumas buvo. Gimnazijos koridoriais vaikščiojo šviesūs ir sąmoningas jaunimas. Mokykloje tvyrojo ta pati draugiška ir laisva atmosfera. Nenuostabu, kad iš kitos mokyklos atėjęs „blogiukas“ pasikeisdavo, nes čia tarsi savaime prigydo doro žmogaus vertybės.

Šiandien matydama pirmokėlių, abiturientų ir dažnai mus aplankančių buvusių mokinių šviesius su spindinčiomis akimis veidus, žinau –

VISKAS BUS GERAI.

Ramutė Sakalauskienė

Nuo pat vaikystės mano didžiausia gyvenimo svajonė buvo dirbti su vaikais. Taip ta svajonė pildosi jau 36 metai.

Meilė vaikui – tai mano gyvenimo credo. Išleidau įvairiausių abiturientų laidų, gimnazistai visi buvo skirtingi, bet kartu ir savitai įdomūs. Niekada neskirsčiau mokinių, jie visi buvo mylimi ir labai brangūs. Taip likimas lėmė, kad per tuos 36 darbo metus aš tik dvejus metus neturėjau auklėtinių. Ryšys auklėtojos ir auklėtinių išlieka visą gyvenimą. Auklėtiniai mane stiprina, suteikia jėgų, neleidžia pasenti.

Matyt, niekada nepamiršiu 2014 m. laidos auklėtinių staigmenos. Paskutinio skambučio proga jie užsakė sraigtasparnį, kuris mane atskraidino į gimnaziją. Dar ir dabar jaučiu širdies plakimą...

Mokinių pagarba ir meilė man suteikia gyvenimo džiaugsmą.

Daiva Sinkevičienė, 2009 Ukmergės rajono geriausia metų mokytoja

Antano Smetonos gimnazijoje laimėjusi konkursą pradėjau dirbti 2001 m. Tada buvo steigiamos pirmos gimnazijos klasės. Po 10 darbo metų gavau kabinetą. Kodėl apie tai kalbu? Pamokoje ir dabar naudoju papildomus vadovėlius, o didžiules knygų krūvas per dieną po kelis kartus nešioti po skirtingus kabinetus buvo be galo sunku.

Kartais atrodo, kad nieko daugiau nesugebu, tik dirbti mokytoja. Prisimenu, kad būdama maža žaisdavau mokyklą arba pardavėjas. Kadangi esu baigusi istoriją-teisę, tai pagal planą po instituto baigimo, pastudijavus dar dvejus metus, turėjau tapti teisininke. Aš planavau, o dievulis juokėsi.

Tapau istorijos mokytoja. Galvoju, kad nusprendžiau teisingai, nors dirbti gerai nelengva. Myliu vaikus ir dažnai jiems tai sakau. Kaip šauksi, taip atsilieps. Jaučiuosi mėgstama ir mylima. Na, ir kas, kad esu reikli, principinga, maksimalistė, bet visada stengiuosi būti sąžininga ir teisinga visiems. Laikui bėgant supratau, kad mano noras – matyti gerus ir dorus žmones. Savo elgesiu, kalbom, manierom stengiuosi būti pavyzdžiu. Garsiai didžiuojuosi mokiniais, kurie „įsimyli“ istoriją. Labai skatinu ir padedu dalyvauti įvairaus lygio konkursuose, projektuose. Labai džiaugiuosi už įvertinimus ir laimėtas prizines vietas. Keista pirmokams, kai sužino, kad reikės žiūrėti per TV žinias. Visada galvoju, kad mokiniai turi žinoti, kas vyksta Lietuvoje ir pasaulyje. Kad mokėtų vertinti, atskirtų populizmą ir melą, būtų patriotiški, kad formuotųsi kaip asmenybės, moka diskutuoti, argumentuoti ir ruošųsi gyvenimui.

Kai pamokoje matau pavargusias, gal nuobodžiaujančias mokinių akis, esu linkusi pakelti nuotaiką, papasakoti įdomią istoriją, nuteikiančią darbui. Kitokią mane mokiniai mato po pamokų tinklinio aikštelėje – energingą, išdykaujančią, žaidžiančią kartu, nes profesionaliai tinklinį žaidžiu nuo jaunystės, o dabar turiu galimybę treniruoti vaikus.

Pritariu Voltero minčiai: „Darbas apsaugo nuo trijų didžiųjų blogybių: nuobodulio, ydų ir skurdo“.

Vida Šimonienė

Esu matematikos – vieno sunkiausio ir tuo pačiu bene reikalingiausio mokomojo dalyko – mokytoja. Perteikdama matematikos mokslo žinias, stengiuosi, kad mano mokiniai suprastų – tvirtai susiformavę, logiškai pagrįsti uždavinių sprendimo algoritmai pravers ne tik mokykloje.

Matematikos mokomės tam, kad išmoktume mokytis.

Ko gyvenime prireikia, to ir turime išmokti.

Dažną matematikos pamoką pradedu užrašydama lentoje sentenciją... Keli žodžiai atskleidžia didžiulę gyvenimo išmintį, kaip ir formulė, užrašyta keliais simboliais, nustebina savo Amžina tiesa.

Savo darbo credo renkuosi aktoriaus V. Paukštės žodžius: „Privertei žmogų pagalvoti – gal tai ir yra gyvenimo prasmė?“

Taip jau susiklostė mano pedagoginė veikla, kad teko dirbti trijose Ukmergės mokyklose. Kiekviena jų turi savo simbolius, savo aurą...

Man labai graži mokykla, kurioje dabar dirbu – Antano Smetonos gimnazija. Ji tokia ori, išlaikiusi savo įvaizdį per ne vieną pertvarką. Vien skulptoriaus S.B. Bučo fontanėliai ko verti, bet labiausiai žaviuosi LAIPTAIS.

Kaskart lipdama jais į savo klasę kartoju poeto V.Kukulo žodžius: „Tie LAIPTAI net girgžda nuo žingsnių gausos. Ir tie LAIPTAI žino, kur veda.“

Lilija Šuminskienė

*Šiandien 2017 birželio 29 d. aš atsisveikinu su gimnazija. Baigiu savo darbinę karjerą. 40 metų mokykloje. Išėjimas į pensiją – tai dovana, kurią dovana gyvenimas, tai laisvės jausmas, ypač jei dar per daug nesiskundi sveikata. Gera išeiti, kai jautiesi sąžiningai vykdžiusi savo profesines pareigas, kai matai geranoriškas, nuoširdžias mokinių ir bendradarbių akis, girdi jų padėkos žodžius. Nors subjektyviai mes visi jaučiamės jaunesni, bet tai iliuzija. Daugelis dalykų jau niekuomet nepasikartos ir jau daug ko negali padaryti, todėl **Išeiti laiku – būtina**. Didžiuojusi savimi ir savo (daugelis pasakytų neišskirtiniu) gyvenimu. Koks jis buvo?*

Nuo pat mažens labai norėjau mokytis, priprašiau mamos, kad nuvestų mane į mokyklą anksčiau, ne septynerių, o šešerių metų. Mokytoja priėmė bandomajam laikotarpiui, taip ir likau. Tai buvo pradinė mokykla. Mūsų klasėje buvo didelė koklinė krosnis, kurią žiemą kasdien pakurdavo, ant suolų stovėjo po baltą molinę rašalinę. Rašydavome plunksnakočiais, o po pamokų valydavome rašalines, kad nebūtų apsitaiskusios rašalu. Ant palangių augindavome svogūnų laiškus, per pertraukas visi gerdavome arbatą, valgydavome ką kas atsinešdavome iš namų. Būdavo jauku, saugu, gera... Vaizdas lyg senoje pasakoje, tiesa?

Vėliau 1972–1977-ieji – studijų VU metai. Tai nuostabūs metai: tai puikūs draugai, tai literatūra, kinas, teatras, parodos, tai studentų statybinis būrys Jakutske, tai rudeninis derliaus nuėmimas kolūkiuose, tai įsimylėjimai, meilė ir santuoka...

1998 buvau pakviesta dirbti į Antano Smetonos vidurinę mokyklą. Tuo metu direktorė gerb. L. Dzigienė būrė bendraminčių, humanistinės pasaulėžiūros mokytojų kolektyvą, buvo rašomos programos, dedami pamatai pirmosios rajone gimnazijos įkūrimui. Tai buvo pilnas entuziazmo, patriotizmo, kūrybingumo laikotarpis visai bendruomenei. Šioje mokykloje prabėgo 20 mano darbinės veiklos metų. 2002 metais baigiau VU psichologijos magistro studijas. Tų metų laidoje buvau pripažinta kaip viena geriausių specialybės studentė, nors buvau vyriausia amžiumi (pradėjau mokytis 42-jų, baigiau 47-erių). Dar studijuojant prasidėjo mano kaip psichologės darbinė veikla. Be gimnazijos, dar dirbau Ukmergės pedagoginėje psichologinėje tarnyboje (vadovė D. Glodenienė), įgijau trečią psichologo kvalifikacinę kategoriją. Paskutinius penkerius metus dirbau tik gimnazijoje. Savo kaip psichologės darbinę veiklą vertinu kaip visų svajonių, lūkesčių išsipildymą. Manau, kad tai mano pašaukimas, mano svajonių profesija. Esu dėkinga likimui, kad dirbau Antano Smetonos gimnazijoje. Čia pažinau daug nuostabių pedagogų...

Dar neteko sutikti nei vieno Antano Smetonos gimnaziją baigusio žmogaus, kuris minėtų šią mokyklą bloguotu. Todėl visų šiandien besimokančių ir ateities gimnazistų prašau – gerbkite šią šventovę, didžiukitės ja, būkite verti jos garbingos istorijos, puoselėkite tradicijas, kurkite naujas. Būkite linksmi, išradingi, iniciatyvūs, aktyvūs. Pasisemkite kuo daugiau iš šio žinių ir žmogiškųjų vertybių aruodo, nes tai bus pamatas visam tolimesniam jūsų gyvenimui. Būkite sveiki ir optimistiški. Kur benuvestų jus gyvenimas, visuomet kažkada sugrįžkite čia, prie savo ištakų, nes čia jūsų gimtinė.

Jolita Šlepetienė, 2015 Ukmergės rajono geriausia metų mokytoja

Gimnazijoje mokau dailės ir grafinio dizaino, dirbu su mokiniais kino ir keramikos būreliuose.

1994 metų rugsėjį pradėjau mokytį dailės ir jau daugiau nei dvidešimt metų kartu su kolegomis dirbu gražiausiame Lietuvoje mokyklos pastate. Ugdome jaunimą, dalinamės mintimis, kuriam unikalią patirtį Ukmergės Antano Smetonos gimnazijoje. Kiekviena diena su savo kalnu, į kurį bandome kilti. Kiekviena diena su savo iššūkiais – nėra kada nuobodžiauti ir grimzti į rutiną. Parodos, bendravimas su skirtingais žmonėmis, projektinė veikla įvairina mokymosi procesą mokiniams ir padeda atnaujinti pedagogikos žinias mokytojui.

Kiekvienais metais jauniems gimnazistams reikia rasti naujus raktažodžius, atveriančius meno pažinimo duris ir tuo pačiu kalbėti jiems atpažįstama kalba, ieškoti dailės kūrinių, kurie juos įkvėptų kurti, technikų, kurios leistų atrasti naujus pojūčius ir santykį su vaizdu. Mokiniais esu prisipažinusi, kad meną vartoju kasdien dideliais kiekiais, ir bandau juos tuo užkrėsti. Mokinių darbų paroda man atrodo pats reikalingiausias dalykas. Jie stebi, vertina, matuojasi savo pasiekimus, nori būti pastebėti ir labai daug išmoksta vieni iš kitų.

2015 metais mano darbas ir veikla buvo pažymėti suteikiant Ukmergės rajono geriausio metų mokytojo vardą. Džiaugiuosi šiuo įvertinimu, o savo darbo prasmę suvokiu, kaip pagalbą augančiam žmogui jo kelyje į brandesnę mąstymą, meno suvokimą ir norą kurti, mokytis.

Prasidėjus rajono mokyklų tinklo pertvarkai, nuo 2011 pradėjau dirbti Antano Smetonos gimnazijoje. Buvo nedrąsu keisti kolektyvą, tačiau buvau šiltai sutikta ir visos baimės išgaravo.

Visam laikui įstrigo pirma darbo diena mokykloje. Buvo mokytojų tarybos posėdis. Direktorius pristatė kolektyvui, įteikė rožę ir, pasibaigus posėdžiui, užsisvajojusi keliavau namo Vytauto gatve. Staiga kažkas iš už nugaros stuktelėjo. Atsisukau, o čia kažkoks paauglys stvėrė rankinę nuo peties ir nubėgo. Aš, aišku, mojuodama gėle iš paskos... Gerai, kad įvykiui buvo neabejingi vairuotojai, sukę iš Vytauto į Šviesos gatvę, „užspaudė“ vaikiną. Tas, numetęs rankinę, spruko per kiemus. Man beliko džiaugtis ir padėkoti. Juk rankinėje buvo visi dokumentai, kurių reikia įsidarbinant: pasas, aukštojo mokslo baigimo diplomai, sveikatos knygelė, atestacijos dokumentas, banko kortelė, vairuotojo pažymėjimas... Bet juokingiausia tai, kad kai vijausi vagi, galvojau tik apie tai, jog rankinėje yra atmintukas su visais paruoštais teminiais ugdymo planais. Kaip aš dabar gimnazijoje be jų dirbsiu?

Gimnazijoje dėstau geografiją. Dirbti įdomu, nes čia yra vyresni mokiniai, su kuriais bendrauji kaip su sau lygiais. Su mokiniiais dalyvaujame olimpiadose, konkursuose. Su gabių mokinių grupe kuriame geografinio tako užduotis...

Dirbdama gimnazijoje išleidau 73 laidos 4d klasę. Mano auklėtiniai buvo nuostabūs, išradingi, sugebantys nustebinti. Na, ir aš pati mėgstu „pakvailioti“. Pamenu, artėjo kalėdinis karnavalas. Klasės seniūnė po pasitarimo pranešė, kad šįmet reikia klasėms pasirinkti kokią pasaulio tautą ir ją pristatyti. Ilgai svarstėme ir aš pasiūliau suvaidinti Rusijos žvaigždžių pasirodymą per „Žydrąjį žiburėlį“. Tokiu būdu Domas vaidino dainininką Baskovą, vaikinų duetas – bobules iš „Kreivojo veidrodžio“. Auklėtiniai nutarė, kad aš galėčiau būti Ala Pugačiova, o mūsų Ernestas – Maksimas Galkinas. Sakiau, kad neišdrįsiu užsisiegti sijono gerokai virš kelių ir dar staipytis. Bet auklėtiniai padrąsino – teko nenuvilti. Buvo tikrai smagu. O vėliau su K. Kvietkausku per dukrų šimtadienį, niekam nesakę, išėjom pasveikinti kaip „Smetonų šeima“. Kitas „pasivaidinimas“ per direktoriaus 50-metį ir sutinkant Šakių rajono geografijos ir istorijos mokytojus... Kam to reikėjo? Manau, parodyti, kad mokytojai gali būti ne tik rimti, griežti, bet ir linksmi ir nenusipėjami.

Ko palinkėti kolegoms, gimnazistams?

Gyvenime žmogui reikia visko: sėkmės ir nusivylimo, džiaugsmo ir ašarų, streso ir gerų emocijų. Tik patyręs priešingybes supranti, kad gyvenimas nuostabus, ypač kai šalia geri kolegos, auklėtiniai, mokiniai.

Didžiuojusi ir džiaugiuosi, kad dirbu šioje gimnazijoje.

Audrius Valašinas

Esu informacinių technologijų mokytojas. Mokykloje pradėjau dirbti 2011 metais. Pasirinkti mokytojo specialybę padėjo mokslai, kuriuos baigiau Vilniaus edukologijos universitete ir noras grįžti į savo gimtąjį miestą.

Pradėjęs dirbti Ukmergės Antano Smetonos gimnazijoje buvau vienas iš jauniausių mokytojų. Dirbti gimnazijoje sekėsi pakankamai gerai, nes mokydamas informacinių technologijų matydavau, kad vaikams tai patinka ir žinodavau, kad jie išmokus dalykus panaudos ateityje. Dirbant trečiuosius metus gavau auklėjamąją klasę, su kuria praleidome ketverius metus, dalyvavome įvairiuose renginiuose, išvykose ir gerai sutarėme.

Dirbti mokytoju – tai nuolat pasikartojantis procesas, kai tu išmoksti kažko naujo, išmokai kitus. Tiesiog nuolat tobulėjai savo srityje. Dėl šios priežasties man patinka mano darbas.

Daiva Vaišvilienė, 2016 Ukmergės rajono geriausia metų mokytoja

Prisiminimų akimirkas saugom, įamžinam, jomis džiaugiamės, nes akimirkos esmė yra ta, kad brangiausios išlieka nepakitusios. Daug šviesių prisiminimų sieja mane su Antano Smetonos gimnazija.

Prieš 14 metų mane čia pasitiko nuostabi direktorė L. Dzigienė ir nuoširdus pavaduotojas (dabar direktorius) A. Girdžiūna...

Čia keistai ramu: mokytojai nebudi koridoriuose...

Patikima, linksma ir vieninga anglistų ir jai prijauciančių mokytojų grupė, save tebevadinanti „užsienio katedra“... Tai žmonės, kuriuos šiandien galiu pasididžiudama vadinti savo gyvenimo draugais...

Šviesaus atminimo kolega K. Mačėnas – tikras eruditas ir džentelmenas...

Kabinetas su judančia spinta – siena ir renovacija...

Mano mylimi auklėtiniai, naktiniai žygiai, kelionės į Strasbūrą, Švediją, Nidą, išvykos į spektaklius, kalėdiniai pasisėdėjimai, siurprizai ir pokalbiai...

O kur dar gimnazijos choras! Dainų šventės, meilės savam kraštui kupina širdis ir naktiniai budėjimai...

Pasididžiavimą keliančios Gimnazijos tradicijos...

Juokas ir džiaugsmas keliaujant su kolegomis į Baltarusiją, Londoną, po Lietuvą...

Esami ir grįžtantys MANO mokiniai...

Ir... mano sūnūs, iš šios gimnazijos išplaukę ieškoti savojo uosto...

Akimirkų vėrinys... Iš jų sudėliotas laiko kūrinys – mano ir mūsų Gyvenimas.

Elena Vinickienė

...O man gimnazija – kultūros, inteligencijos, išsilavinimo, kūrybingumo, estetikos bei elegancijos simbolis. Kodėl tiek daug?

Turbūt todėl, kad gimnaziją pažįstu nuo pat ankstyvos vaikystės. Čia ateidavau kartu su tėveliu, tuometinės A. Gudaičio-Guzevičiaus vidurinės mokyklos direktoriumi V. Amankavičiumi, dar būdama vaikas.

Čia buvo mano pirmoji biblioteka, kai pradėjau skaityti, būdama penkerių.

Čia buvo mano pirmieji aplankyti koncertai ir cirko pasirodymai, nes mieste dar nebuvo kultūros centro.

Kadangi abu mano tėvai buvo pedagogai, namuose dažnai buvo kalbama apie mokyklos gyvenimą.

Mane visada žavėjo pats gimnazijos pastatas – originalus, solidus, unikalus, turintis savo nepakartojamą aurą... Todėl kai atsirado galimybė čia dirbti, nepaprastai apsidžiaugiau. Smagu, kai kasdien dirbi su komanda gabių, kūrybingų, protingų žmonių. Smagu, kad padedi jaunajai kartai ieškoti ir atrasti save, dažnai ir savyje atrasdamas naujų ir netikėtų dalykų...

Romualda Zareckienė, 2007 Ukmergės rajono geriausia metų mokytoja

Gimiau Velžių kaime (Radviliškio rajonas) prie Arimaičių ežero. Nuo pat mažens supo gamta. Nors tėvai gana greitai išsikėlė į miestą, aš vis tiek visas vasaros atostogas praleisdavau pas močiutę Veroniką kaime. Jos sekamos pasakos ir pasakojimai skatino mano vaizduotę. Dienomis eidavau į pievas, stebėdavau debesis, mintyse kurdavau jų istorijas, vaikščiodavau po mišką. Matydavau gamtos metų laikų kaitą, stebėdavau upelius, augalus, vabalėlius, gyvūnus. Ir dabar mėgstu būti gamtoje, atrasti jos sukurtas formas, spalvas, klausyti skleidžiamus garsus. Smagu buvo atrasti kokią įdomią formą ir sudėlioti savaip. Tai mane ir dabar įkvepia kūrybai. Kai mano mokiniams reikia atrasti idėjų savo kūriniams, visada skatinu stebėti artimiausią aplinką, gamtą, būti joje, mokau, kaip atrasti idėjų joje ir kurti. Meniški genai iš tėčio, jis mėgdavo drožinėti, ir jam puikiai sekdavosi, tik mokytis neturėjo galimybių...

Į mokytojo profesijos kelią išokau labai netikėtai, planai buvo kitokie. Viskas pasikeitė labai greitai. Matyt, toks tuo metu mano likimo posūkis arba tie patys genai. Baigusi Šiaulių K. Preikšo pedagoginį institutą, įgijusi piešimo, braižybos, darbų specialybę, trejus metus padirbusi Vadoklių vidurinėje mokykloje, atvykau į Ukmergę. Pradėjau dirbti Ukmergės gelžbetoninių konstrukcijų gamykloje dailininke. Po trejų metų atsirado darbas A. Gudaičio-Guzevičiaus vidurinėje mokykloje. Nuo čia ir prasidėjo darbo kelias šioje mokykloje.